



Republika Hrvatska
Općinski sud u Sesvetama
Stalna služba u Vrbovcu
Vrbovec, Trg Petra Zrinskog 22

Poslovni broj: P-259/2023-30

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Sesvetama, Stalna služba u Vrbovcu po sutkinji toga suda Zdenki Kudović-Husain, u pravnoj stvari tužiteljice Iskre Jušić, OIB: 02156039949 iz Sesveta, Ul. 144. brigade Hrvatske vojske 2, zastupane po punomoćniku Frani Bazini, odvjetniku iz Zagreba, protiv tuženika Erste&Steiermärkische bank d.d., OIB: 23057039320, Rijeka, Jadranski trg 3a, zastupanog po odvjetnicama Odvjetničkog društva Hanžeković i Partneri d.o.o. iz Zagreba, radi isplate, nakon provedene glavne i javne rasprave zaključene na ročištu 10. rujna 2026., u prisutnosti punomoćnika tužiteljice, a u odsutnosti uredno pozvanog punomoćnika tuženika, 7. listopada 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Nalaže se tuženiku Erste&Steiermärkische bank d.d., OIB:23057039320 Rijeka, Jadranski trg 3a, da tužiteljici Iskri Jušić, OIB:02156039949, iz Sesveta, Ul.144. brigade Hrvatske vojske 2, isplati iznos od 6.249,71 eur sa zakonskim zateznim kamatama tekućim:

- na iznos od 0,54 eur od 19. ožujka 2008. pa do isplate
- na iznos od 9,91 eur od 02. studenoga 2008. pa do isplate
- na iznos od 3,07 eur od 11. studenoga 2008. pa do isplate
- na iznos od 1,42 eur od 04. prosinca 2008. pa do isplate
- na iznos od 13,14 eur od 16. siječnja 2009. pa do isplate
- na iznos od 9,00 eur od 28. siječnja 2009. pa do isplate
- na iznos od 2,78 eur od 11. veljače 2009. pa do isplate
- na iznos od 25,17 eur od 19. veljače 2009. pa do isplate
- na iznos od 11,19 eur od 18. ožujka 2009. pa do isplate
- na iznos od 16,14 eur od 16. travnja 2009. pa do isplate
- na iznos od 15,89 eur od 14. svibnja 2009. pa do isplate
- na iznos od 9,46 eur od 17. lipnja 2009. pa do isplate
- na iznos od 0,63 eur od 1. srpnja 2009. pa do isplate
- na iznos od 12,29 eur od 17. srpnja 2009. pa do isplate
- na iznos od 12,72 eur od 27. kolovoza 2009. pa do isplate
- na iznos od 0,41 eur od 17. rujna 2009. pa do isplate
- na iznos od 8,93 eur od 6. listopada 2009. pa do isplate
- na iznos od 9,15 eur od 23. listopada 2009. pa do isplate

-na iznos od 15,46 eur od 18. studenoga 2009., pa do isplate
-na iznos od 12,01 eur od 18. prosinca 2009. pa do isplate
-na iznos od 21,62 eur od 20. siječnja 2010. pa do isplate
-na iznos od 5,26 eur od 12. veljače 2010. pa do isplate
-na iznos od 14,70 eur od 17. veljače 2010. pa do isplate
-na iznos od 25,59 eur od 17. ožujka 2010. pa do isplate
-na iznos od 31,27 eur od 16. travnja 2010. pa do isplate
-na iznos od 39,09 eur od 18. svibnja 2010. pa do isplate
-na iznos od 38,51 eur od 17. lipnja 2010. pa do isplate
-na iznos od 48,88 eur od 20. srpnja 2010. pa do isplate
-na iznos od 59,56 eur od 20. kolovoza 2010. pa do isplate
-na iznos od 65,13 eur od 21. rujna 2010. pa do isplate
-na iznos od 61,06 eur od 16. listopada 2010. pa do isplate
-na iznos od 64,79 eur od 17. studenoga 2010. pa do isplate
-na iznos od 79,66 eur od 15. prosinca 2010. pa do isplate
-na iznos od 87,33 eur od 18. siječnja 2011. pa do isplate
-na iznos od 83,43 eur od 26. veljače 2011. pa do isplate
-na iznos od 29,38 eur od 12. ožujka 2011. pa do isplate
-na iznos od 56,05 eur od 22. ožujka 2011. pa do isplate
-na iznos od 21,69 eur od 8. travnja 2011. pa do isplate
-na iznos od 30,42 eur od 24. svibnja 2011. pa do isplate
-na iznos od 192,43 eur od 30. lipnja 2011. pa do isplate
-na iznos od 82,02 eur od 22. srpnja 2011. pa do isplate
-na iznos od 117,30 eur od 12. kolovoza 2011. pa do isplate
-na iznos od 61,98 eur od 20. rujna 2011. pa do isplate
-na iznos od 54,98 eur od 11. listopada 2011. pa do isplate
-na iznos od 55,97 eur od 12. studenoga 2011. pa do isplate
-na iznos od 51,82 eur od 21. prosinca 2011. pa do isplate
-na iznos od 114,12 eur od 11. siječnja 2012. pa do isplate
-na iznos od 118,45 eur od 15. veljače 2012. pa do isplate
-na iznos od 118,23 eur od 10. ožujka 2012. pa do isplate
-na iznos od 115,44 eur od 13. travnja 2012. pa do isplate
-na iznos od 117,04 eur od 12. svibnja 2012. pa do isplate
-na iznos od 119,31 eur od 12. lipnja 2012. pa do isplate
-na iznos od 116,39 eur od 12. srpnja 2012. pa do isplate
-na iznos od 116,61 eur od 10. kolovoza 2012. pa do isplate
-na iznos od 110,80 eur od 11. rujna 2012. pa do isplate
-na iznos od 112,95 eur od 11. listopada 2012. pa do isplate
-na iznos od 117,10 eur od 13. studenoga 2012. pa do isplate
-na iznos od 116,19 eur od 12. prosinca 2012. pa do isplate
-na iznos od 117,15 eur od 8. siječnja 2013. pa do isplate
-na iznos od 111,03 eur od 14. veljače 2013. pa do isplate
-na iznos od 110,34 eur od 12. ožujka 2013. pa do isplate
-na iznos od 117,60 eur od 9. travnja 2013. pa do isplate
-na iznos od 107,99 eur od 15. svibnja 2013. pa do isplate
-na iznos od 106,13 eur od 12. lipnja 2013. pa do isplate
-na iznos od 106,02 eur od 12. srpnja 2013. pa do isplate
-na iznos od 107,89 eur od 3. kolovoza 2013. pa do isplate

- na iznos od 110,09 eur od 17. rujna 2013. pa do isplate
- na iznos od 172,11 eur od 11. listopada 2013. pa do isplate
- na iznos od 177,83 eur od 15. studenoga 2013. pa do isplate
- na iznos od 118,14 eur od 19. prosinca 2013. pa do isplate
- na iznos od 112,67 eur od 18. siječnja 2014. pa do isplate
- na iznos od 117,72 eur od 20. veljače 2014. pa do isplate
- na iznos od 119,58 eur od 19. ožujka 2014. pa do isplate
- na iznos od 116,61 eur od 23. travnja 2014. pa do isplate
- na iznos od 151,13 eur od 20. svibnja 2014. pa do isplate
- na iznos od 142,43 eur od 18. lipnja 2014. pa do isplate
- na iznos od 146,10 eur od 16. srpnja 2014. pa do isplate
- na iznos od 134,61 eur od 24. kolovoza 2014. pa do isplate
- na iznos od 121,40 eur od 20. rujna 2014. pa do isplate
- na iznos od 124,81 eur od 18. listopada 2014. pa do isplate
- na iznos od 112,69 eur od 19. studenoga 2014. pa do isplate
- na iznos od 108,92 eur od 20. prosinca 2014. pa do isplate
- na iznos od 133,77 eur od 20. siječnja 2015. pa do isplate
- na iznos od 67,00 eur od 28. veljače 2015. pa do isplate
- na iznos od 16,07 eur od 3. ožujka 2015. pa do isplate, po stopi propisanoj

Uredbom o visini stope zatezne kamate od 15% godišnje do 31.12.2007., zatim od 01.01.2008. do 31.07.2015. po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, nadalje, od 01.08.2015. pa do 31.12.2022. uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 01. 01. 2023. pa do 29.12.2023. prema stopi zatezne kamate koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta uvećanoj za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

II. Utvrđuje se nepostojanje potraživanja tuženika prema tužiteljici u iznosu od 299,17 eur te se odbija tuženikov prigovor prebijanja toga iznosa sa tužiteljičinim potraživanjem iz točke I. izreke presude, kao neosnovan.

III. Nalaže se tuženiku naknaditi tužiteljici troškove parničnog postupka u iznosu od 2.362,50 eur sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 7. listopada 2026. pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa

koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. U tužbi podnesenoj u ovom predmetu 16. svibnja 2023. tužiteljica navodi da je 25. svibnja 2006. kao korisnik kredita sklopila s tuženikom kao kreditorom Ugovor o kreditu broj 2402006-1031262160/51404627-5103001774 (dalje u tekstu: Ugovor) temeljem kojeg joj je tuženik odobrio i stavio na raspolaganje kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 38.800,00 CHF prema srednjem tečaju tuženika na dan puštanja kredita u tečaj. Ona se obvezala tuženiku otplaćivati kredit u jednakim mjesečnim anuitetima plativo u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju tuženika za CHF važećem na dan plaćanja, uz redovnu kamatnu stopu koja je Ugovorom određena kao promjenjiva. Tvrdi da je navedeni kredit otplatila u cijelosti. Nadalje navodi da joj pri sklapanju Ugovora nisu bili prezentirani mogući rizici nekontroliranog rasta tečaja CHF što je za posljedicu imalo uvećanje anuiteta, već joj je taj kredit nuđen kao najpovoljniji i s najnižom kamatnom stopom. Ona pak kao prosječni potrošač nije mogla znati za rizik porasta tečaja te valute već je mislila da svaka ugovorna strana prihvaća opći valutni rizik koji se međutim pokazao i još većim jer se i ugovorna kamata otplaćivala prema tečaju te valute, a k tome je ugovorena i kao promjenjiva jednostranom odlukom tuženika. Stoga proizlazi da su u predmetnom Ugovoru bila dva promjenjiva elementa (valutna klauzula vezana za CHF i promjenjiva kamatna stopa) što ukazuje na nepoštenost ugovornih odredbi od strane tuženika jer ona nije mogla znati niti pri sklapanju Ugovora niti tijekom otplate kredita kolika će biti njezina kreditna obveza koja je zbog porasta mjesečnog anuiteta došla do mjere ugroze njezine egzistencije, što ne bi nikada prihvatila i preuzela je da je to mogla znati kod sklapanja Ugovora. Stoga se poziva na pravomoćnu presudu Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013. donesenu u postupku po tužbi za zaštitu kolektivnih interesa i prava potrošača (potvrđenu presudom Visokog trgovačkog suda poslovni broj PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018.), kojom je utvrđeno da je između ostalih banaka i tuženik povrijedio kolektivne interese i prava korisnika kredita zaključujući u razdoblju od 1. travnja 2004. do 31. prosinca 2008. ugovore o kreditima koristeći ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju ugovaranjem valute vezane uz glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nisu kao trgovci potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača čime su tuženici banke postupali protivno tada važećem Zakona o zaštiti potrošača i Zakona o obveznim odnosima. Ističe da se prema odredbi članka 502.c Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 28/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25-dalje u tekstu: ZPP) u ovoj parnici ima pravo pozvati na pravna utvrđenja iz te presude te je sud vezan za ta utvrđenja i nije potrebno u ovom postupku utvrđivati ništetnost sporne ugovorne odredbe kao pojedinačnom sporu, a što je jasno izraženo i u presudi Vrhovnog suda Republike Hrvatske Rev-3142/2018-2 od 19. ožujka 2019. No, ipak tvrdi da je predmetni Ugovor

sklopljen na unaprijed formuliranom standardnom ugovoru tuženika kao trgovca te da ona pri sklapanju istoga nije mogla pojedinačno pregovarati o pojedinoj odredbi pa ni ovdje spornoj, pa da se radilo o nepoštenoj ugovornoj odredbi na njezinu štetu, a što je suprotno i načelu savjesnosti i poštenja propisanom odredbom članka 4. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22 i 155/23-dalje u tekstu: ZOO).

2. Uslijed ništetnosti te odredbe potražuje od tuženika isplatu preplaćenih iznosa anuiteta kao razlike između plaćenog iznosa uslijed povećanja tečaja valute CHF u odnosu na početno ugovoreni tečaj CHF kod sklapanja Ugovora tvrdeći da joj pravo na isplatu te razlike pripada sukladno odredbi članka 323. i članka 1111. stavak 1. ZOO-a, a i pravo na zatezne kamate prema članku 1115. ZOO-a. U vezi sa tim svojih zahtjevom podnijela je stupnjevitu tužbu sukladno odredbi članka 186.b stavak 2. i 3. ZPP-a tvrdeći da joj tuženik nije dostavio potrebnu financijsku dokumentaciju za postavljanje određenog tužbenog zahtjeva. No, podneskom od 23. svibnja 2023., a nakon što joj je dostavljena tražena dokumentacija tuženika, postavila je tužbeni zahtjev na isplatu iznosa od 6.249,69 eur sa zakonskim zateznim kamatama od dospijeca svakog više plaćenog iznosa anuiteta pa do isplate.

3. Po provedenom knjigovodstveno-financijskom vještačenju podneskom od 26. ožujka 2026. konačno precizira tužbeni zahtjev potražujući iznos od 6.249,71 eur (povišenje za 0,02 eur) sa zakonskim zateznim kamatama kao i u prethodnom te naknadu troškova parničnog postupka.

4. Tuženik u odgovoru na tužbu prvenstveno ističe prigovor mjesne nenadležnosti ovog suda tvrdeći da su stranke spornim Ugovorom ugovorile nadležnost suda u sjedištu banke, što je u konkretnom slučaju Općinski sud u Rijeci. Podredno, osporava osnovanost i visinu tužbenog zahtjeva tvrdeći prvenstveno da tužiteljica nema pravni interes na postavljanje stupnjevite tužbe pozivajući sud da joj naloži ispraviti je, a podredno da je odbaci. Osporava i aktivnu legitimaciju tvrdeći da sve uplate nije izvršila osobno već su neke uplate izvršile treće osobe pa da joj u slučaju osnovanosti zahtjeva ne pripada pravo na povrat svih preplaćenih iznosa već samo onih koje je sama plaćala. Ističe i prigovor zastare predmetnog potraživanja te tužiteljici osporava status potrošača. Tvrdi da se na konkretni ugovorni odnos ne smije automatski primijeniti naprijed citirana pravomoćna presuda Trgovačkog suda u Zagrebu za koju tvrdi da je nepravilna i nezakonita, jer da je sporna odredba u konkretnom Ugovoru sklopljenom između ovdje stranaka za tužiteljicu bila razumljiva, da je ona bila svjesna ekonomskih posljedica ugovaranja takve odredbe jer je bila dovoljno informirana u fazi pregovaranja glede valute za koju se veže glavnica kredita budući da ju je na to upozorio. Nadalje tvrdi da takvim ugovaranjem on nije ostvario ekstra profit na tečajnim razlikama budući da je i sam bio zadužen u CHF pa je trpio isti tečajni rizik. Stoga poriče da bi odredba Ugovora kojom se glavnica kredita veže za valutu CHF bila nepoštena jer nije predstavljala nerazumljivu odredbu, naprotiv tvrdi da je bila jasna, lako uočljiva i razumljiva tužiteljici kao prosječno opreznom i pažljivom potrošaču te da joj nije moglo ostati nepoznato da je tečaj kune u odnosu na CHF bio podložan promjenama. Poriče i da bi tužiteljici pripadalo pravo na zakonske zatezne kamate na svaki više plaćeni iznos anuiteta od početno ugovorenog po osnovi porasta tečaja CHF u odnosu na početni pri sklapanju ugovora, a koje bi tekle od svakog plaćanja većeg

anuiteta pa do isplate, tvreći da s nije bio nepošteni stjecatelj, već da bi joj eventualno u slučaju osnovanosti glavnog zahtjeva pripadalo pravo na zatezne kamate tek od sljedećeg dana po pravomoćnosti presude kojom je pružena kolektivna zaštita. Također ukazuje da bi tužiteljica kao potrošač u konkretnom predmetu u slučaju utvrđenja ništetnom sporne ugovorne odredbe eventualno mogla potraživati samo naknadu štete, a kako je za naknadu štete propisan trogodišnji zastarni rok i cijeneći da bi tekao od pravomoćnosti presude u kolektivnom sporu od 15. lipnja 2018., da je do trenutka podnošenja tužbe njezino potraživanje po osnovi naknade štete zastarjelo pa stoga pogrešno postavlja i tijek zakonskih zateznih kamata.

5. Nadalje, ističe i prigovor radi prebijanja u iznosu od 299,17 eur tvrdeći da isti iznos predstavlja zbroj iznosa koje je tužiteljica u razdoblju otplate spornog kredita platila u manjim anuitetima od početno ugovorenog uslijed nižeg tečaja CHF u odnosu na tečaj te valute u vrijeme sklapanja Ugovora, dakle da isti iznos predstavlja njegovo dospjelo potraživanje prema njoj, a sve sa zakonskim zateznim kamatama kako je precizirano u odgovoru na tužbu. Predlaže odbiti tužbeni zahtjev, uz naknadu mu troškova parničnog postupka.

6. Tijekom postupka izvedeni su dokazi uvidom u nalog za isplatu sredstava kredita (list 10-11 spisa), Ugovor o kreditu (list 12-16), otplatnu tablicu (list 17-19), zahtjev tuženiku za dostavom dokumentacije (list 20-21), privatni izračun tečajne razlike za predmetni kredit (list 26-31), pregled prometa po kreditu (list 39-58), dokaze tuženika (informacija o pojmu Valutna klauzula i rizici financiranja u kunama sa valutnom klauzulom, e-mail korespondenciju službenika tuženika, dopis Hrvatske narodne banke Trgovačkom sudu u Zagrebu od 7. lipnja 2013., te očitovanje Hrvatske narodne banke od 21. siječnja 2015.-sve uz odgovor na tužbu), provedeno je knjigovodstveno-financijsko vještačenje po sudskom vještaku dipl. ecc. Tomi Dlaku iz Zagreba (list 262-267) te je saslušana tužiteljica kao parnična stranka (list 249).

7. Cijeneći provedene dokaze sukladno odredbi članka 8. ZPP-a utvrđeno je da je tužbeni zahtjev osnovan, a da ne postoji dospjelo tuženikovo potraživanje u iznosu od 299,17 eur prema tužiteljici pa je prigovor radi prebijanja neosnovan.

8. Predmet spora je zahtjev za isplatu odnosno povrat stečenog bez osnove djelomične ništetnosti među strankama sklopljenog Ugovora o kreditu od 25. svibnja 2006. i to dijela kojim je ugovorena valutna klauzula u CHF.

9. Provedenim dokazima utvrđeno je kao nesporno:

- da su stranke 25. svibnja 2006. sklopile Ugovor o kreditu kojim je tuženik kao kreditor tužiteljici kao korisnici kredita odobrio kredit u iznosu od 38.800,00 CHF u protuvrijednosti u kunama prema srednjem tečaju tuženika na dan puštanja kredita u tečaj koji je prema nalazu i mišljenju sudskog vještaka Tome Dlaka iznosio 4,6571 kn za 1 CHF, dok je tijekom otplate tog kredita tečaj te valute u odnosu na kunu uglavnom rastao dok je u samo nekoliko anuiteta bio niži od početnog,
- da je u Ugovoru u točki 3. navedena namjena „kreditu građana...” te „za zatvaranje obveza (iz minusa u plus),
- da je tužiteljica kredit otplatila u cijelosti,

-da je ugovorena za slučaj spora nadležnost suda u sjedištu Banke.

10. Sporna je mjesna nenadležnost ovog suda, zatim radi li se o potrošačkom ugovoru u smislu tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03-dalje u tekstu: ZZP), nepoštenost odnosno nišetnost odredbe Ugovora o valutnoj klauzuli kojom je glavnica vezana za valutu CHF, a posljedično i pravo tužiteljice na povrat više plaćenih mjesečnih anuiteta uslijed rasta tečaja CHF tijekom otplate kao i visina potraživanja tužiteljice s te osnove te je li nastupila zastara toga potraživanja i zatraženih kamata. Sporno je i postojanje prijebojnog potraživanja tuženika po osnovi od tužiteljice manje plaćenih anuiteta u razdoblju otplate kredita kada je tečaj CHF u odnosu na kunu bio povoljniji (niži) u odnosu na tečaj u vrijeme sklapanja Ugovora, kao i dospijeće zateznih kamata na preplaćene iznose.

11. Budući da iz teksta Ugovora jasno proizlazi da se radi o kreditima građana, dakle fizičkih osoba i to za zatvaranje tekućih obveza te da iz iskaza tužiteljice proizlazi da je predmetni kredit podigla u teškom životnom razdoblju, u jeku razvoda braka u kojem joj je ostalo na isključivo uzdržavanje troje maloljetne djece, a trebala je podmiriti i prijašnje obiteljske dugove, sud utvrđuje da je u konkretnom ugovornom odnosu imala status potrošača kako ga je definirala odredba članka 3. stavak 3. točka 1. ZZP-a kojim je bilo propisano da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu izvan svojeg zanimanja, poduzetničke ili poslovne djelatnosti. Ni tuženik nije osporio istinitost tih njezinih navoda niti je pružio ikakvih dokaza koji bi doveli u sumnju ili osporili ovo utvrđenje. Stoga se na odredbe spornog Ugovora imaju primijeniti odredbe ZZP-a te sukladno odredbi članka 502.c ZPP-a pravomoćna presuda donesena u kolektivnom sporu Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013. koja je postala pravomoćna temeljem presude Visokog trgovačkog suda poslovni broj PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018. u pogledu utvrđenja nišetnosti Ugovorne odredbe o ugovaranju valutne klauzule u CHF ima učinak i u ovom sporu te tužiteljica i ne mora u ovom postupku posebno dokazivati nepoštenost te ugovorne odredbe. Takvo je pravno shvaćanje izraženo i u odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev-3142/18-2 od 19. ožujka 2019.

12. No, sve i da se prihvati da tuženik u ovom sporu može dokazivati da u konkretnom Ugovoru između ovdje stranaka nisu postojale okolnosti koje bi spornu odredbu o valutnoj klauzuli u CHF činile nišetnom, na njemu je teret dokaza te činjenice cijeneći odredbe članka 81. ZZP-a.

13. Međutim, sud je poklonio u cijelosti vjeru tužiteljici koja je iskazala da joj je od strane bankara tuženika upravo sugerirano da joj je obzirom na iznos potrebnog kredita i visinu njezine plaće bolje uzeti kredit vezan za valutu CHF što je i prihvatila. Tuženik ni ne tvrdi niti je ičim dokazao da predmetni Ugovor nije bio sačinjen na njegovom standardnom obrascu ugovora o kreditu kakve je u to vrijeme nudio i drugim klijentima, a ni da bi s tužiteljicom pojedinačno pregovarao o spornoj ugovornoj odredbi te da bi je potpuno i na njoj razumljiv i prihvatljiv način (koja je po struci knjižničar) upozorio na financijske posljedice mogućeg rasta tečaja te valute i u kojim bi okolnostima do toga moglo doći. Naime, dokaze koje je predložio u vidu prospekata, uputa za postupanje bankarima kod sklapanja ugovora o kreditu, ili privatno sastavljenom izjavom navodne tadašnje bankarice o konkretnom postupanju sud nije

prihvatio kao dokaz istinitosti tih njegovih tvrdnji. Prema odredbi članka 81. stavak 2. ZZP-a smatra se da se o pojedinoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba unaprijed bila formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, dakle budući da je utvrđeno kako se radilo o takvom standardnom obrascu ugovora ima se smatrati da se o toj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, a suprotno tuženik mora dokazati u skladu sa odredbom članka 81. stavak 4. ZZP-a.

14. Iz navedenog proizlazi da je na tuženiku teret dokaza činjenice pojedinačnog pregovaranja s tužiteljicom o toj ugovornoj odredbi što iz njegovih dokaza ničim ne proizlazi pa se utvrđuje da nije dokazao da je s tužiteljicom pregovarao prije zaključenja spornog Ugovora o mogućim posljedicama ugovaranja valutne klauzule u CHF porastom tečaja te valute tijekom otplate kredita, a što je bilo suprotno načelu savjesnosti i poštenja i dovelo do neravnoteže u pravima i obvezama na štetu tužiteljice koja se ogleda u financijskom gubitku koji je trpjela uslijed porasta tečaja CHF u odnosu na početni, dok je tuženik od toga imao u odnosu na vrijeme sklapanja Ugovora neočekivanu financijsku korist. Stoga se i po ocjeni ovog suda radilo o nepoštenoj ugovornoj odredbi propisanoj odredbom članka 81. stavak 1. ZZP-a, a koja je temeljem odredbe članka 87. stavak 1. toga Zakona ništava (sada pod istovjetnim pojmom-ništetna).

15. Prema odredbi članka 323. stavak 1. ZOO-a u slučaju ništetnosti ugovora svaka strana je dužna vratiti drugoj sve što je primila na temelju takvog ugovora, što je u konkretnom slučaju sva financijska korist koju je tužena ostvarila na štetu tužiteljice uslijed porasta tečaja valute CHF u odnosu na domaću valutu kunu od početnog tečaja kod sklapanja ugovora pa tijekom otplate kredita. Prema odredbi stavka 2. toga članka ugovaratelj koji je kriv za sklapanje ništetnog ugovora odgovoran je drugoj strani i za štetu koju ovaj trpi zbog ništetnosti ugovora, ako nije znala ili prema okolnostima nije morala znati za postojanje uzroka ništetnosti.

16. Tuženik ističući prigovor zastare predmetnog potraživanja upire da se zahtjev tužiteljice treba smatrati zahtjevom za naknadu štete pa da je isti zastario. Međutim, tužiteljica ovdje ne traži naknadu štete već stečeno bez osnove temeljem odredbe članka 1111. stavak 1. ZOO-a kojom je propisano kad dio imovine neke osobe prijeđe na bilo koji način u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga odnosno ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi. Zbog sporne ništetne ugovorne odredbe ugovaranjem valutne klauzule vezane za CHF tuženik je dužan tužiteljici vratiti svu korist koju je primio po osnovi takve odredbe, a koja predstavlja sav više plaćeni iznos od onog koliko bi trebala platiti da te odredbe nije bilo, jer ništetnost ima za posljedicu kao da te odredbe nije ni bilo u ugovoru. Stoga se ne radi o zahtjevu za naknadu štete koju bi tužiteljica eventualno mogla tražiti kada bi dokazala koja joj je šteta nastupila uslijed činjenice da je morala zbog ništetne ugovorne odredbe tuženiku plaćati više od početno ugovorenog po osnovi ugovorene valutne klauzule.

17. Visina zahtjeva tužiteljice utvrđivana je provedenim financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem po sudskom vještaku Tomi Dlaki koji je u pisanom nalazu i mišljenju od 17. ožujka 2026. utvrdio da je tužiteljica plaćanjem obveza po tečaju CHF većem od početnog u vrijeme sklapanja Ugovora preplatila tuženiku ukupno iznos od 6.249,71 eur , dok je za vrijeme nižeg tečaja te valute u odnosu na početni platila manje 312,18 eur.

18. Stranke nisu prigovarale nalazu vještaka, u cijelosti je prihvaćen i od ovog suda koji ga je ocijenio stručnim, nepristranim i detaljno elaboriranim.

19. Kako je tužiteljica nakon tog vještačenja konačno postavila tužbeni zahtjev upravo u skladu s nalazom vještaka, koji je za svega 0,02 eur utvrđen u većem iznosu od tužbenog zahtjeva koji je postavila podneskom od 23. svibnja 2023. radi se o preinaci tužbe u smislu odredbe članka 191. stavak 1. ZPP-a. Kako joj se tuženik nije ni protivio, cijeneći da je tek po izvedenom financijskom vještačenju točno utvrđena visina njezinog potraživanja, opravdano je i dopušteno takvo usklađenje zahtjeva jer ga bez svoje krivnje nije mogla preinačiti do zaključenja prethodnog postupka, a i svrsishodno je za konačno rješenje odnosa među strankama pa je ta preinaka dopuštena i bez pristanka tuženika temeljem odredbe članka 190. stavak 2. i 3. ZPP-a.

20. Stoga je tužiteljici dosuđen utuženi iznos od 6.249,71 eur uz zakonske zatezne kamate tekuće sukladno nalazu vještaka od svakog više plaćenog anuiteta pa do isplate temeljem odredbi članka 1115. ZOO-a budući da je tuženik bio nepošteni stjecatelj jer je kao bankarska institucija imao više stručnog znanja pretpostaviti mogući rast tečaja valute CHF tijekom višegodišnje ugovorene otplate spornog kredita, a ipak je nudeći tužiteljici takvu ugovornu odredbu faktično riskirao da se to i dogodi. Pritom sud smatra neodlučnim je li se tuženik u istoj valuti i zaduživao na tržištu te i on zbog rasta tečaja trpio gubitke očekivane financijske koristi ili nije.

21. Naime, neosnovan je prigovor zastare predmetnog potraživanja jer da se radi od tužbi za naknadu štete koju je tužiteljica kao pojedinačni potrošač pokrenula u ovom predmetu temeljem pravomoćne sudske odluke donesene po kolektivnoj tužbi, a da je za potraživanje naknade štete propisan zastarni rok od tri godine. No, potraživanje po osnovi stečenog bez osnove zastarijeva u općem zastarnom roku od pet godina sukladno članku 225. ZOO-a. Prema odredbi članka 241. ZOO-a zastara se prekida podnošenjem tužbe i svakom drugom vjerovnikovom radnjom poduzetom protiv dužnika pred sudom ili drugim nadležnim tijelom radi utvrđivanja, osiguranja ili ostvarenja tražbine, a prema odredbi članka 245. stavak 1. ZOO-a nakon prekida zastara počinje teći iznova, a vrijeme koje je proteklo prije prekida ne računa se u zakonom određeni rok zastare.

22. Na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 30. siječnja 2020. zauzeto je pravno shvaćanje da zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile temeljem ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO/05 (članak 104. stavak 1. ZOO/91) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na

drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Jednako proizlazi i iz zaključaka sjednice Građanskog odjela istog Suda od 31. siječnja 2022. na kojoj je izraženo mišljenje o potrebi dodatnog tumačenja i objašnjenja pravnog shvaćanja sa sjednice od 30. siječnja 2020. pa je taj sud zauzeo objedinjeno pravno shvaćanje o početku tijeka zastare restitucijskih zahtjeva kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovornih odredbi u CHF, a koje prihvaća i ovaj sud, prema kojem, ako je ništetnost ustanovljena kao u ovom slučaju već u postupku kolektivne zaštite potrošača, tada zastari rok počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost u postupku kolektivne zaštite potrošača, neovisno od (naknadnog) utvrđenja ništetnosti sadržajno istovjetnih odredbi kredita u CHF odnosno kredita u kunama s valutnom klauzulom u CHF u svakom pojedinom slučaju, a povodom individualnih parnica potrošača u kojima se oni pozivaju na pravne učinke presuda donesenih u postupku kolektivne zaštite.

23. Stoga je zastara predmetnog potraživanja počela ponovno teći od 15. lipnja 2018. (od donošenja presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-6632/17) te bi zastarijevanje toga potraživanja isteklo 15. lipnja 2023. No, kako je tužba u ovom predmetu podnesena unutar tijeka roka zastare 16. svibnja 2023. neosnovan je prigovor zastare te je tužbeni zahtjev usvojen u cijelosti.

24. Nadalje, utvrđeno je da ne postoji potraživanje tuženika prema tužiteljici koje joj je stavio u prijeboj u iznosu od 299,17 eur sa zakonskim zateznim kamatama kako ga je precizirano u odgovoru na tužbu, a koje bi se odnosilo na manje plaćene anuitete za vrijeme dok je tečaj CHF bio niži od početnog tečaja. Za to potraživanje tuženika prema tužiteljici ne postoji ni zakonska osnova (pravni posao, naknada štete) niti je taj novčani iznos neosnovano prešao od tuženika u imovinu tužiteljice da bi se radilo o stjecanju bez osnove.

25. Prema odredbi članka 195. ZOO-a dužnik može prebiti tražbinu sa protutražbinom vjerovnika ako obje glase na novac ili druge zamjenjive stvari istog roda i kakvoće i ako su obje dospjele. Iz naprijed opisanih razloga sud smatra utvrđenim da niti ne postoji tražbina tuženika prema tužiteljici po osnovi manje plaćenih anuiteta jer njezina obveza ne proizlazi iz Ugovora, a niti je manje platila svojom krivnjom da bi se mogla smatrati štetom. Tuženik je svojom voljom nudeći tužiteljici ugovor o kreditu na standardnom unaprijed formuliranom obrascu kojim je predvidio valutnu klauzulu prema kojoj je njezina obveza bila vezana za tečaj valute CHF preuzeo rizik i manjeg tečaja od trenutnog koji je bio kod sklapanja Ugovora. Stoga je odbijen prijebojni zahtjev tuženika kao neosnovan.

26. Što se pak tiče prigovora mjesne nenadležnosti, odbijen je na pripremnom ročištu kao neosnovan. Naime, iako u Ugovoru stoji da se za slučaj spora ugovara nadležnost suda u mjestu sjedišta banke, ovdje tuženika, a koje je prema podacima u sudskom registru u Rijeci na području nadležnosti Općinskog suda u Rijeci, sud nije prihvatio ovaj prigovor cijeneći da se radi o sporu iz ugovora između trgovca i potrošača te da je tužiteljici kao slabijoj ugovornoj strani nametnuta i ta ugovorna odredba zbog činjenice da je Ugovor sačinjen na standardnom, tipskom obrascu tuženika kao trgovca bez mogućnosti da ona utječe na pojedine ugovorne odredbe, pa tako i na tu o nadležnosti suda zbog čega se radi o nepoštenoj i ništetnoj ugovornoj odredbi.

27. O troškovima postupka odlučeno je primjenom odredbe članka 151., 154. stavak 1. i 155. ZPP-a i Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (NN 138/23-dalje u tekstu: Tarifa).

28. Kako je tužiteljica u cijelosti uspjela sa tužbenim zahtjevom dosuđen joj je opravdani trošak parničnog postupka koji je specificirala troškovnikom. Isti se odnosi na zastupanje po punomoćniku odvjetniku te plaćeni predujam za vještačenje. Na ime troškova zastupanja pripada joj pravo na trošak sastava tužbe u iznosu od 200,00 eur (Tbr. 7/1 Tarife), sastav podnesaka od 23. svibnja 2023., 7. listopada 2023. i 26. ožujka 2026., sve u iznosima po 200,00 eur (Tbr. 8/1 Tarife), podneska od 25. veljače 2026. u iznosu od 50,00 eur (Tbr. 8/4 Tarife), te za pristup punomoćnika na četiri ročišta po 200,00 eur (Tbr. 9/1 Tarife), sve uz primjenu Tbr. 54. Tarife kojom je propisana vrijednost jednog boda od 2,00 eur, a što je ukupno 1.650,00 eur troškova zastupanja, na koji iznos po Tbr. 46. Tarife ima pravo i na PDV od 25% što iznosi 412,50 eur, pa joj ukupno troškovi zastupanja iznose 2.062,50 eur. Naime, nije joj opravdan zatraženi trošak pristupa punomoćnika na ročište za objavu i uručenje presude kojem nije ni pristupio. Također je neosnovan zahtjev za trošak pristojbe na tužbu koji nije platila, a sukladno odredbi članka 11. stavak 1. toč. 20. Zakona o sudskim pristojbama (NN 118/18 i 51/23) je oslobođena od te obveze. Na ime predujma joj se priznaje uplaćeni iznos od 300,00 eur, pa joj se ukupno dosuđuje troškova postupka u iznosu od 2.362,50 eur.

U Vrbovcu 7. listopada 2026.

Sutkinja
Zdenka Kudović-Husain



Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana.

Stranci koja je pristupila ročištu radi uručenja presude rok za žalbu teče od dana kada je održano to ročište.

Stranci koja nije pristupila ročištu radi uručenja presude, a uredno je obaviještena o istom, rok za žalbu teče od dana kada je ročište održano odnosno od dana objave presude na e-oglasnoj ploči.

Stranci koja nije pristupila ročištu radi uručenja presude, a nije uredno obaviještena o tom ročištu, rok za žalbu teče od dana dostave prijepisa presude.

Žalba se podnosi putem ovog suda pisano u tri primjerka.

O žalbi odlučuje županijski sud.

DNA:

-pun. tužiteljice

-pun. tuženika

Broj zapisa: **9-3088e-63752**

Kontrolni broj: **06393-147c8-2ec2e**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>



unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Sesvetama** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.